

313

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 4 grudnia 1970 r.

w sprawie spłaty kredytów bankowych zaciągniętych na inwestycje branżowe.

Na podstawie § 24 ust. 5 uchwały nr 124 Rady Ministrów z dnia 15 lipca 1969 r. w sprawie zasad finansowania inwestycji i remontów jednostek państwowych (Monitor Polski z 1969 r. Nr 32, poz. 237 i z 1970 r. Nr 40, poz. 296) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Określone w zarządzeniu zasady spłaty kredytów stosuje się do kredytów na finansowanie produkcyjnych inwestycji branżowych, realizowanych przez przedsiębiorstwa objęte uchwałą nr 176 Rady Ministrów z dnia 9 listopada 1970 r. w sprawie gospodarki finansowej państwowych przedsiębiorstw, kombinatów i zjednoczeń przemysłowych oraz budowlano-montażowych objętych planowaniem centralnym (Monitor Polski Nr 40, poz. 293).

2. Kredyty zaciągnięte na inwestycje branżowe realizowane przez przedsiębiorstwa nie wymienione w ust. 1 podlegają w całości spłacie z funduszy inwestycyjnych zjednoczeń (z terenowych funduszy inwestycyjnych) bezpośrednio po zakończeniu i rozliczeniu inwestycji, chyba że przepisy szczególne stanowią inaczej.

3. Z funduszy inwestycyjnych zjednoczeń podlegają również spłacie kredyty bankowe zaciągnięte na inwestycje realizowane przez przedsiębiorstwa wymienione w ust. 1, nie powodujące wzrostu zysku, jak np. budowa urządzeń socjalnych i kulturalnych, inwestycje na rozwój zaplecza naukowo-badawczego, inwestycje polegające na pracach geologiczno-poszukiwawczych, inwestycje z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy, inwestycje mające na celu zabezpieczenie przed zanieczyszczeniem wód i powietrza.

§ 2. 1. Umowa kredytowa zawarta między bankiem a kredytobiorcą przy przyjmowaniu inwestycji do finansowania określa, jaka część kredytu ma być spłacona przez przedsiębiorstwo inwestujące, a jaka przez zjednoczenie.

2. Kwota kredytu przypadająca do pokrycia z funduszu inwestycyjnego zjednoczenia podlega spłacie w terminach określonych w umowie kredytowej; okres spłaty nie może przekraczać 5 lat. Zjednoczenie ma prawo spłacić obciążającą je kwotę kredytu jednorazowo, bezpośrednio po dokonaniu rozliczenia zakończonej inwestycji.

§ 3. Okres spłaty kredytu ustalony w umowie kredytowej powinien odpowiadać okresowi zwrotu nakładów, ustalonemu w rachunku ekonomicznym, zawartym w dokumentacji zadania inwestycyjnego; okres spłaty kredytu nie może przekraczać 5 lat, licząc od daty oddania inwestycji do użytku.

§ 4. 1. Przedsiębiorstwa nowe, powstałe w wyniku inwestycji branżowej, na którą bank udzielił kredytu, spłacają kredyt z kwot odpisywanych na amortyzację i z zysku. Jeśli

kwoty odpisywane na amortyzację i zysk przedsiębiorstwa skalkulowany na podstawie rachunku ekonomicznego w dokumentacji inwestycyjnej, po potrąceniu obowiązkowych odpisów, nie wystarczą na spłatę kredytu w okresie 5 lat, pozostała część kredytu obciąża fundusz inwestycyjny zjednoczenia i podlega spłacie zgodnie z zasadami określonymi w § 2 ust. 2.

2. Przedsiębiorstwa rozbudowywane lub modernizowane spłacają kredyt z przyrostu zysku uzyskanego po włączeniu inwestycji do eksploatacji. Jeżeli przyrost zysku, skalkulowany na podstawie rachunku ekonomicznego przyjętego w dokumentacji, po potrąceniu obowiązkowych odpisów nie wystarcza na spłatę kredytu w okresie 5 lat, pozostała część kredytu obciąża fundusz inwestycyjny zjednoczenia i podlega spłacie zgodnie z zasadami określonymi w § 2 ust. 2.

§ 5. 1. W celu uzyskania kredytu na budowę nowych przedsiębiorstw kredytobiorca obowiązany jest — oprócz innych dokumentów przewidzianych w przepisach — przedłożyć bankowi kalkulację środków, jakie będzie mógł przeznaczyć na spłatę kredytu inwestycyjnego, uwzględniającą roczną kwotę amortyzacji uzyskaną w związku z oddaniem inwestycji do użytku oraz zysk roczny obliczony na podstawie wskaźników techniczno-ekonomicznych w zatwierdzonej dokumentacji. Zysk podlega zmniejszeniu o obowiązkowe odpisy przewidziane w przepisach o gospodarce finansowej przedsiębiorstw. Reszta kalkulowanego przyrostu zysku oraz pełna kwota amortyzacji będą traktowane jako planowe źródło spłaty kredytu.

2. W razie rozbudowy lub modernizacji przedsiębiorstwa kredytobiorca przedkłada bankowi kalkulację tej części zysku, jaka ma być przeznaczona na spłatę kredytu. Podstawę kalkulacji stanowi roczny przyrost zysku uzyskany po włączeniu inwestycji do eksploatacji, obliczony na podstawie wskaźników techniczno-ekonomicznych określonych w zatwierdzonej dokumentacji, a zmniejszony o obowiązkowe odpisy przewidziane w przepisach o gospodarce finansowej przedsiębiorstw.

3. Przedsiębiorstwa przeznaczają na spłatę kredytów, poza częścią zysku ustaloną zgodnie z przepisami ust. 1 i 2, tę część przyrostu zysku uzyskanego w wyniku włączenia inwestycji do eksploatacji, jaka w myśl przepisów o gospodarce finansowej przedsiębiorstw przypada — jako obowiązkowa wpłata — na rzecz budżetu. Przedsiębiorstwu w okresie spłaty kredytu przysługuje ulga w obowiązkowej wpłacie z zysku do budżetu. O wysokości tej ulgi i okresie jej stosowania bank zawiadamia właściwy organ finansowy.

§ 6. 1. Bank po sprawdzeniu kalkulacji dokonanej przez inwestora określa w umowie, jaka część kredytu ma być po-

kryta przez inwestora z odpisów amortyzacyjnych i zysku (przedsiębiorstwa nowe) lub z przyrostu zysku (przedsiębiorstwa rozbudowywane i modernizowane). Za podstawę do określenia tej części kredytu bank przyjmuje możliwości wygosparowania środków przeznaczonych na amortyzację i zysku lub przyrostu zysku w okresie 5 lat. Pozostała część kredytu, nie znajdująca pokrycia w przewidywanej akumulacji środków na spłatę kredytu, obciąża fundusz inwestycyjny zjednoczenia.

2. Przy ustaleniu okresu spłaty i wysokości rat bank bierze pod uwagę stopniowe osiągnięcie zysku w okresie osiągnięcia zdolności produkcyjnej. Na uzasadniony wniosek inwestora bank może zastosować karencję w spłacie rat kredytu w części obciążającej zysk na okres osiągnięcia zdolności produkcyjnej, nie dłużej jednak niż na okres 1,5 roku, i w związku z tym bank może przesunąć okres spłaty kredytu z zysku lub obniżyć w okresie osiągnięcia zdolności produkcyjnej wysokość rat przypadających do pokrycia z zysku.

§ 7. Umowa kredytowa zawierana z kredytobiorcą w czasie przyjmowania przez bank inwestycji do finansowania określa źródła i okres spłaty kredytu. Przy rozliczeniu inwestycji następuje ostateczne ustalenie kwot, jakie z poszczególnych źródeł (z funduszu inwestycyjnego zjednoczenia, z zysku lub odpisów amortyzacyjnych i zysku) mają być — w dostosowaniu do wynikowej sumy kredytu — przeznaczone na spłatę kredytu oraz ustalenie terminów płatności i wysokości rat kredytu obciążających inwestora (plan spłaty kredytu). Przez wynikową sumę kredytu rozumie się ogólną sumę wypłat dokonanych przez bank na sfinansowanie nakładów inwestycyjnych bez odsetek przypadających na rzecz banku za okres realizacji inwestycji.

§ 8. 1. Jeżeli w toku realizacji planowy koszt inwestycji zostanie przekroczony, kredytobiorca, występując do banku o przyznanie kredytu dodatkowego, powinien określić przyczyny przekroczenia kosztów oraz ustalić źródła spłaty kredytu dodatkowego.

2. Jeżeli kredyt dodatkowy dotyczy przedsiębiorstwa nowo budowanego, kredytobiorca obowiązany jest przedłożyć bankowi kalkulację środków na spłatę kredytu (pierwotnie przyznanego łącznie z kredytem dodatkowym) na podstawie skorygowanego rachunku ekonomicznego. Bank po sprawdzeniu kalkulacji ustali, jaka część łącznego kredytu obciąży przedsiębiorstwo, kierując się wytycznymi zawartymi w § 6, a jaka część obciąży fundusz inwestycyjny zjednoczenia.

3. Jeżeli wzrost kosztu inwestycji realizowanej przez czynne przedsiębiorstwo wynika ze zmiany zakresu rzeczowego inwestycji, przedsiębiorstwo powinno przeznaczyć na spłatę dodatkowego kredytu pełny dodatkowy zysk uzyskany ze wzrostu nakładów w okresie 5 lat; kwota dodatkowego kredytu, nie znajdująca pokrycia w kalkulowanym przyroście zysku, obciąża fundusz inwestycyjny zjednoczenia.

4. Jeżeli zmiana zakresu rzeczowego inwestycji lub zmiana rozwiązań projektowych nie powoduje w czynnym przedsiębiorstwie wzrostu zysku, całość kredytu dodatkowego obciąża fundusz inwestycyjny zjednoczenia.

5. Gdy wzrost kosztów inwestycji wynika z innych przyczyn: niż zmiana zakresu rzeczowego lub zmiana rozwiązań projektowych (np. niegospodarność inwestora), kredyt dodatkowy w czynnym przedsiębiorstwie podlega spłacie z całości zysku przedsiębiorstwa, pozostającego po dokonaniu obowiązkowych odpisów przewidzianych w przepisach o gospodarce finansowej przedsiębiorstw.

§ 9. Zjednoczenie — poza obciążającą je częścią kredytu — jest obowiązane spłacić z funduszu inwestycyjnego bezpośrednio po rozliczeniu inwestycji wszelkie odsetki od kredytu bankowego za okres realizacji inwestycji.

§ 10. 1. Spłata kredytu z zysku rozpoczyna się po oddaniu inwestycji do użytku i jej rozliczeniu z uwzględnieniem przyznanego przez bank okresu karencji.

2. Przedsiębiorstwo obowiązane jest spłacać raty kredytu w terminach określonych w planie spłaty kredytu bez względu na wielkość wygosparowanego zysku.

3. Jeżeli zysk przedsiębiorstwa, jaki zgodnie z obowiązującymi zasadami jego podziału powinien być przeznaczony na spłatę kredytu, nie wystarcza na pokrycie wymagalnych rat kredytu wraz z należnymi bankowi odsetkami, bank przenosi nie zapłacone w terminie kwoty na należności przeterminowane. Kredyt przeterminowany podlega podwyższonemu oprocentowaniu, które obciąża rachunek wyników przedsiębiorstwa.

4. W razie opóźnienia w spłacie rat, trwającego dłużej niż do końca następnego roku kalendarzowego, bank ma prawo pokryć zaległości w ciężar środków obrotowych z rachunku rozliczeniowego przedsiębiorstwa.

5. Termin spłaty kredytu z kwot odpisywanych na amortyzację — w przedsiębiorstwach nowo budowanych — biegnie od czasu oddania inwestycji do użytku.

§ 11. Ministrowie mogą w okresie opracowania budżetu wystąpić z wnioskiem o przyznanie dotacji budżetowej na umorzenie kredytów, jeżeli akumulacja funduszy inwestycyjnych zjednoczeń nie zapewnia spłaty zobowiązań.

§ 12. 1. Banki w terminie do dnia 30 czerwca 1971 r. dostosują umowy kredytowe zawarte w roku 1970 do przepisów zarządzenia z uwzględnieniem odpowiednich postanowień zawartych we wzorze umowy kredytowej, stanowiącej załącznik nr 1 do uchwały nr 124 Rady Ministrów z dnia 15 lipca 1969 r. w sprawie zasad finansowania inwestycji i remontów jednostek państwowych (Monitor Polski z 1969 r. Nr 32, poz. 237 i z 1970 r. Nr 40, poz. 296); przy zawieraniu dalszych umów zgodnie z przepisami tej uchwały banki uwzględniać będą zasady wynikające z zarządzenia.

2. W związku z przepisami ust. 1 zobowiązuje się inwestorów do przedłożenia bankom — w trybie i według wzorów określonych w instrukcji wydanej przez Prezesa Narodowego Banku Polskiego — kalkulacji środków, jakie zgodnie z zarządzeniem mają być przeznaczone na spłatę kredytów inwestycyjnych.

§ 13. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1971 r.

Minister Finansów: *J. Trendota*